

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.648 van 2 december 2015
in de zaak A. 217.240/XIV-36.705**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Valérie Henrion
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 oktober 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 151.806 van 4 september 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De administratieve dossiers zijn op 14 oktober 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De verzoeksters voeren in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij

de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Artikel 6 van het EVRM, is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Zoals in het bestreden arrest terecht wordt opgemerkt, heeft tweede verzoekster voor het commissariaat-generaal verklaard Armeens, Koerdisch, Frans en Nederlands te kennen maar geen Badini of Sorani te kennen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich in het bestreden arrest op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het Badini de voertaal is in de beweerde regio van herkomst van de verzoeksters en stelt dat het betoog van tweede verzoekster “dat zij weldegelijk Badini spreekt doch dat zij dit niet wist” geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat zij tijdens het gehoor voor het commissariaat-generaal niet vertrouwd bleek met de term Badini. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon in het bestreden arrest dan ook op wettige wijze besluiten dat het feit dat tweede verzoekster “niet op de hoogte bleek van een dermate elementair gegeven als de naam van de taal die in haar regio van herkomst werd gesproken, maakt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar beweerde herkomst” terwijl “ook van een ongeschoolde persoon mag [...] worden verwacht dat deze op de hoogte is van de (naam van de) taal in zijn regio van herkomst”.

De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek houden in dat de rechter aan een akte geen uitlegging mag geven die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan. Het feit dat tweede verzoekster, zoals zij thans benadrukt, voor het commissariaat-generaal heeft verklaard dat Irakezen “misschien” een ander dialect spreken dan Badini, is geenszins pertinent en de verzoekers maken geen schending van de bewijskracht van het gehoorverslag aannemelijk.

Het eerste middelonderdeel is in die mate kennelijk ongegrond.

3. In het bestreden arrest wordt op omstandig gemotiveerde wijze en op grond van verschillende vaststellingen besloten tot de ongeloofwaardigheid van de beweerde herkomst en nationaliteit van de verzoeksters. Zo wordt in het bestreden arrest in de eerste plaats opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van de beweerde herkomst en nationaliteit van eerste verzoekster reeds werd vastgesteld naar aanleiding van een eerste asielaanvraag, dat die beslissing als vaststaand moet worden beschouwd en dat, aangezien tweede verzoekster verklaarde dat zij altijd op dezelfde plaats heeft gewoond als eerste verzoekster, de tijdens de eerste asielaanvraag van eerste verzoekster gedane vaststellingen tevens afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de beweerde herkomst en nationaliteit van tweede verzoekster. Daarnaast wordt in het bestreden arrest uitgebreid ingegaan op de verklaringen die de verzoeksters hebben afgelegd en op de door hen aangebrachte documenten waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze besluit dat “uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters leugenachtige verklaringen afleggen inzake hun voorgehouden herkomst en nationaliteit en zich ter staving van deze verklaringen bedienen van stukken waaraan niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht” waardoor zij het “onmogelijk [maken] om een inschatting te maken van de eventuele nood aan internationale bescherming in hun hoofde en [...] zij geenszins aan[tonen] dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin”. De kritiek die de verzoeksters in het tweede middelonderdeel ontwikkelen tegen de enkele overweging in het bestreden arrest dat zij lang hebben getalmd om een (tweede) asielaanvraag in te dienen hetgeen “verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaarde herkomst en nationaliteit” is derhalve gericht tegen een overtollig motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed en kan bijgevolg niet tot de cassatie ervan leiden.

Het tweede middelonderdeel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeksters worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twee december tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams